

3. Богуш А.М. Мовленнєвий розвиток дітей (від народження до 7 років): [монографія] / А.М.Богуш. – К., 2004. – 374 с.
4. Низковська О. Базові навички художньо-мовленнєвої діяльності / О.Низковська // Дошкільне виховання. – 2008. – № 10. – С. 14-17.
5. Пікінер В.А. Розвиток педагогічних ідей К.Д.Ушинського у практиці сучасного дошкільного закладу : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. пед. наук / В.А.Пікінер. – Одеса, 2008. –19 с.
6. Ушинський К.Д. Вибрані педагогічні твори / К.Д.Ушинський. – К.: Радянська школа, 1949. – 417 с.
7. Ушинський К.Д. Вибрані педагогічні твори / К.Д.Ушинський.– К.: Радянська школа, 1983. – Т. 2. – 350 с.
8. Чемортан С.М. Формирование художественно-речевой деятельности старших дошкольников / С.М.Чемортан. – Кишинев: “Штиинца”, 1986.

АНОТАЦІЯ

Батьо М.З. К.Д.Ушинський про специфіку мовленнєвої діяльності дітей дошкільного віку. У статті охарактеризовано погляди К.Д. Ушинського на значення рідної мови у вихованні дітей дошкільного віку; проаналізовано лінгводидактичну концепцію педагога; виокремлено дидактичні принципи, методи та прийоми навчання дітей рідної мови у його творчій спадщині.

Ключові слова: художньо-мовленнєва діяльність, мовленнєва діяльність, лінгводидактика, навчання, виховання.

АННОТАЦИЯ

Батьо М.З. К.Д.Ушинский о специфике речевой деятельности детей дошкольного возраста. В статье охарактеризованы освещены взгляды К.Д. Ушинского на значение родного языка в воспитании детей дошкольного возраста; проанализирована лингводидактическая концепция педагога; определены дидактические принципы, методы и приемы обучения детей родному языку в его творческом наследии.

Ключевые слова: художественно-речевая деятельность, речевая деятельность, лингводидактика, обучение, воспитание.

SUMMARY

Mariya Batio. K.D.Ushynskiyi on the peculiarities of speech and artistic activities of preschool children. In the article we have shown K.D.Ushynskiyi's views on the significance of native language for education of preschool children; analyzed the pedagogue's linguo-didactic conception; singled out didactic principles, methods and techniques of teaching children their native language in his literary heritage.

Key words: speech and artistic activities, speech activities, linguo-didactics, education.

УДК 373.268(091)

Вахняк Н.В.

ВЗАЄМОДІЯ ДОШКІЛЬНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ З МОЛОДОЮ СІМ'ЄЮ В ПЕДАГОГІЧНІЙ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИЦІ

Постановка проблеми. Дитина – частина суспільства, на її розвиток впливають різні соціальні інститути – родина, ДНЗ, центри додаткової освіти (палаці, станції, клуби, музичні та художні школи, студії), засоби масової інформації тощо. І від того, під якими променями вона проросте, залежить майбутнє нашої країни. Реалії життя сьогодні свідчать, що виховати соціально адаптовану, компетентну, всебічно розвинуту дитину можливо тільки за умови тісної взаємодії сімейної та суспільної ланок. Недаремно в законі України „Про дошкільну освіту”, державній Національній програмі „Освіта” (Україна XXI ст.), „Діти України”, „Національній доктрині розвитку освіти України в XXI столітті”, Базовій програмі розвитку дитини дошкільного віку „Я у Світі” та інших нормативно-правових документах говориться про оптимізацію взаємодії дошкільних навчальних закладів з родиною. Оскільки першими вихователями, наставниками, ідеологами для дитини є батьки та люди з найближчого оточення, саме на них покладається відповідальність за впровадження основних цінностей життя.

Отже, сьогодні як ніколи раніше існує нагальна проблема взаємодії навчального закладу і сім'ї, зміцнення їх зв'язків, покращення емоційного контакту між батьками, дітьми та педагогічними працівниками; заохочення до партнерських, демократичних стосунків, що є основою створення гармонійного середовища для розвитку особистості дитини.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Аналіз філософської, педагогічної та психологічної літератури з проблеми дослідження розкриває різні аспекти „педагогічної взаємодії” („педагогіку взаємодії” (А. Белкін, А. Богуш, Л.Врочинська, Л.Загик, І.Зимова, Є.Коротаєва, А.Кравченко, Н.Кирста, Н.Лисенко, Т.Маркова, Л.Островська, Т.Поніманська, Т.Алексеєнко, Г.Лактіонова, В.Постовий та ін.); „педагогіку підтримки” (О. Газман, Н. Михайлова, С. Юсфін та ін.); „педагогіку співробітницької взаємодії” (Л. Байбородова, Г. Беленька, М. Машовець, О. Кононко, О. Косарева, М.Крухлет та ін.), зарубіжними педагогами (А. Адлер, Т. Гордон, Р. Дрейкурс, Я.Хямяляйнен та ін.) [1, с.60].

Звертаючись до історії даної проблеми, зазначимо, що видатні педагоги минулого звертали увагу тільки на одну із соціальних ланок і їх взаємодія не спостерігалася. На важливість родинного виховання вказували відомі українські діячі: Г. Сковорода, С. Русова, Т. Шевченко, П. Куліш, Б. Грінченко, І. Франко, О. Духнович, Л. Українка, Т. Лубенець, Г. Ващенко. Аналізуючи педагогічні доробки видатних учених, педагогів-діячів кінця XVIII – початку ХХ ст., можна відзначити Х. Алчевську, В. Белінського, К. Дашкову, О. Духновича, П. Каптерева, П. Лесгафта, М. Пирогова, Л. Толстого, К. Ушинського. Вони вказували на значущість сімейного виховання у формуванні особистості, на їх думку, саме в сім'ї дитина отримує первинні навички сприйняття дійсності, привчається усвідомлювати себе повноправним представником суспільства [8].

Основна увага дослідників 60-70-х рр. ХХ століття з проблеми взаємодії дошкільного навчального закладу і родини, надавалася питанням необхідності залучення батьків і громадськості до активної виховної діяльності, вони

відрізняються від сучасних досліджень своїм пошуком змісту, завдань та умов оптимізації цілеспрямованої системи співпраці дитячого садка, школи, сім'ї та соціуму [2].

Потреба розв'язання різноманітних аспектів пов'язаних із розвитком ідеї педагогічної взаємодії розглядається у дослідженнях сучасних українських вчених-педагогів, а саме О. Глузман, О. Друганова, С. Золотухіна, М. Євтух, В. Курило, О. Микитюк, С. Микитюк, В. Майбородова, Н. Побірченко, Н. Пузиркова, О. Рацул та ін.; співробітництво як соціально-психологічний процес розглядають М. Вейт, Б. Огаянц, О. Суботський.

Формулювання цілей статті. На основі аналізу наукової літератури та досвіду роботи дошкільних закладів виявити тенденції, форми та методи взаємодії дошкільного навчального закладу з сім'єю в педагогічній теорії та практиці.

Виклад основного матеріалу дослідження. У філософії „взаємодія” розглядається як всезагальна категорія, тобто найзагальніше і найфундаментальніше поняття, що відображає суттєві, всезагальні властивості та відношення явищ дійсності й пізнання. Деякі філософи сприймають взаємодію на екзистенційному рівні, тобто як об'єктивну, універсальну, багатогранну основу всього живого. Так, відомий дослідник педагогічної прогностики Б. Гершунський, аналізуючи природу взаємодії, висловлює думку про те, що „взаємодія... це моральне взаємозбагачення, взаємовигідне співробітництво, рівноправне партнерство” [1, с. 162].

Трактуючи думку Т. Поніманської, поняття педагогічної взаємодії виходить з філософського розуміння взаємодії як центральної категорії вчення про причинність світу, що дозволяє визначити особливості впливів об'єктів, появу нових властивостей та взаємну обумовленість й зміну станів об'єктів.

З точки зору американського психолога Е. Берна взаємодія повинна відбуватися через динаміку міжособистісних позицій партнерів: Дитина, Дорослий, Батько. Він вважав, що їх взаємодія буде ефективнішою, якщо трансакції збігатимуться, тобто коли, комунікатор звертається до реципієнта як Дорослий і той відповідає в тій же позиції [5, с. 346].

Тлумачний словник сучасної української мови подає таке трактування поняття: „Взаємодія – це взаємний зв'язок явищ; взаємна дія” [10, с. 57].

У своїх дослідженнях Г. Андреева розкриває взаємодію як організацію спільної діяльності людей, що сприяє розкриттю смислу їх конкретних дій. За умови спільних дій процес взаємодії може відбуватися і з незнайомими людьми [4].

Взаємодія педагога і вихованців у педагогічному процесі передбачає взаємний вплив дорослого і дітей, у процесі якого відбувається їхній взаєморозвиток.

Зазначимо, що дослідження Т. Алексеєнко, Г. Лактіонової, В. Постового та інших свідчать про те, що ефективність взаємодії соціальних інститутів залежить від педагогічної культури сім'ї, визначаючи її як показник загальної культури, в якій відображено накопичений людством досвід виховання дітей у

сім'ї, в основу якого покладено наукові знання та досвід народної педагогіки [1, с. 62].

Отже, беручи до уваги вищезазначене ми вбачаємо у понятті „взаємодії” взаємозалежний обмін діями, уміннями, навичками, організацію спільної діяльності, відношення причин та наслідків, де одна зі сторін являє собою як причину однієї, так і як наслідок зворотного впливу протилежної сторони.

На думку П. Каптерева, розвитку дошкільного навчального закладу сприяла пріоритетність суспільного виховання над сімейним: через суспільну зайнятість сім'я переклала частину обов'язків у вихованні дитини на заклади виховання. У той же час він підкреслював, що „дитячий садок не знімає з батьків відповідальності за виховання своїх дітей, так як вони знаходяться у ньому лише певний час, проводячи основну його частину в сім'ї; цілковито замінити сімейне виховання суспільним неможливо” [1, с. 60].

Український педагог, засновник і головний редактор журналу „Дошкільне виховання”, Н. Лубенець, надавала великого значення роботі дошкільних закладів із батьками: „Дитячий садок зовсім не має наміру... робити зайвим сімейне виховання. Його мета – сприяти батькам у здійсненні великого й відповідального завдання виховання дітей, а не конкурувати з ними” [6, с. 64]. У своїх працях дослідниця описувала яким саме має бути дитячий садок. Вона зазначає, що більшість батьків необізнані в питаннях правильного догляду за дітьми та вихованні, цим самим наполягаючи на виконанні дитячим садком такої функції, як педагогічне керівництво батьків, запропонувала різноманітні форми роботи із сім'ями. Наталя Дмитрівна вказує, що сім'я є найбільш природним середовищем для дітей і тому дитячий садок повинен, наскільки це можливо, копіювати життя дітей в сім'ї, лише за такої умови він зможе дати дітям те, чого вони потребують.

Світова статистика переконує в тому, що роль вихователя в дитячому садку є вагомим аспектом у вихованні особистості й полягає у налагодженні партнерських стосунків, тісному взаємозв'язку із сім'єю, де саме вони повинні педагогічно впливати та сприяти реалізації її виховного потенціалу.

З точки зору науковців, основним чинником забезпечення ефективності процесу виховання дошкільників є взаємний вплив, взаємопроникнення сімейного та суспільного виховання. Але численність поглядів та розбіжності у послідовності вимог до виховання між дошкільним закладом і родиною є великою перепоною у процесі виховання підростаючої молоді.

Особливого значення надає сімейному оточенню С. Русова, оскільки „родинне виховання найкраще, бо в його основі лежить ласка матері”. Мати, яка є „найкращим керманічем розвитку психології дитини, – природна вихователька своїх дітей”, котра інший раз і без наукової підготовки, інстинктом уміє читати дитячу душу й розуміти її. У сім'ї виховується повага до старших, взаємодопомога, співчуття, тому педагоги повинні стати добрими порадиниками для батьків і продовжувачами формування гуманних рис, які закладають батьки [9, с. 14].

Неодноразово Н. Крупська підкреслювала, що у взаємодії двох соціальних інститутів дитячий садок є „організуючим центром” й „впливає на

домашнє виховання”, тобто необхідно якнайкраще організувати взаємодію дитячого саду й родини у вихованні дітей. Разом з тим вона вважала, що батькам, які не вміють виховувати, необхідно допомагати [7].

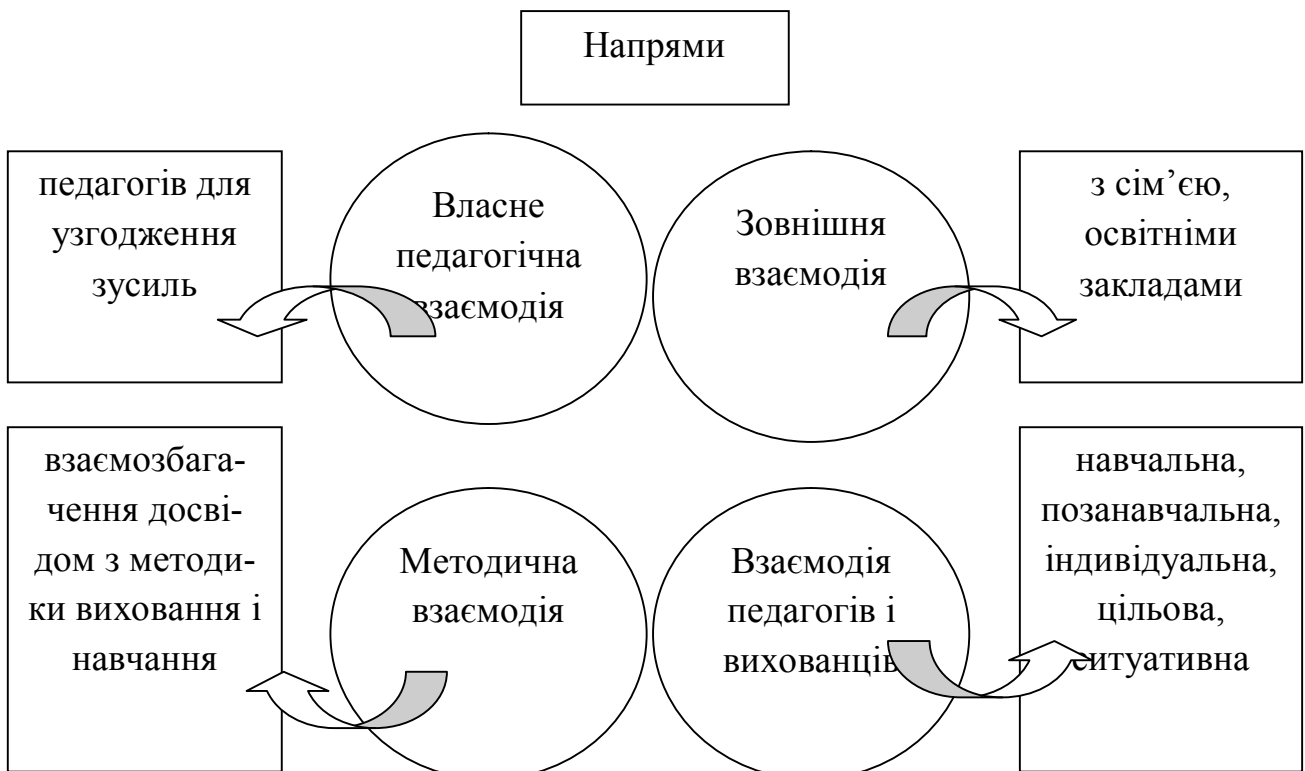
Дослідники довели, що дошкільний навчальний заклад як перший ланцюжок у системі освіти суспільного виховання дитини, потребує чіткої й налагодженої взаємодії з батьками, розглядатися як рівноправний партнер у вихованні дитини. Водночас така система роботи з батьками в дошкільному закладі не дає змоги повною мірою актуалізувати педагогічний потенціал родини, не створює атмосферу спільності інтересів й нерідко застосовує застарілі малоефективні форми роботи з батьками.

Сутність взаємодії дошкільного закладу й сім’ї полягає в узгодженні інтересів дитячих вимог, дій дошкільного закладу і сім’ї, як суб’єктів її виховання, повноцінної взаємодопомоги батьків у педагогічному процесі дошкільного навчального закладу.

В основу взаємодії сучасного дошкільного закладу із сім’єю покладено співробітництво. Ініціаторами його встановлення повинні виступати вихователі дошкільного навчального закладу, оскільки вони професійно підготовлені до освітньої роботи, а отже, розуміють, що її успішність залежить від злагодженості й наступності у вихованні дітей [5, с. 319]. Найсприятливішими вони є, коли обидві сторони усвідомлюють потребу цілеспрямованого впливу на дитину і довіряють одна одній.

Дошкільний навчальний заклад – незамінний помічник сім’ї у вихованні дітей. Гармонійна взаємодія його із сім’єю є запорукою повноцінності буття дитини, розкриття і реалізації її потенціалу. І хоча виховні функції цих інститутів соціалізації є різними, процес всебічного розвитку дитини потребує їхньої взаємодії.

Насамперед, педагогічну взаємодію розрізняють за такими напрямками:

Прямі педагогічної взаємодії дошкільного закладу із сім'єю.

Практика взаємодії дошкільного навчального закладу із молодією сім'єю спонукає педагогів до урізноманітнення та оновлення форм та методів спільної роботи дитячого садка й сім'ї. Аналіз методичних рекомендацій О. Кононко, Т. Алексеєнко та інших педагогів дає змогу виокремити такі форми оптимізації взаємодії вихователів з батьками (див. таблицю 1):

Таблиця 1.

Форми оптимізації взаємодії вихователів з батьками			
наочно-письмові	колективні	групові	індивідуальні
тематичні стенди, батьківські куточки, папки пересувки, дошка оголошень, інформаційні листи, тематичні виставки, анкетування, індивідуальні зошити, неформальні листи, родинні газети, скринька пропозицій, педагогічна бібліотека тощо	тематичні зустрічі за „круглим столом”, батьківські конференції, засідання батьківського комітету, дні відкритих дверей, створення групи батьків-порадників, спільні свята та розваги, спортивні змагання, відпочинок у вихідні дні тощо	консультації, практикуми, школа молодих батьків, гуртки за інтересами, вечори запитань і відповідей, клуби взаємодопомоги, зустрічі зі спеціалістами (вчителями, психологами, лікарями і т.д.) тощо	вступне анкетування, попередні візити батьків до садка, співбесіди, консультації, відвідування педагогам вихованців вдома, телефонний зв'язок тощо

Дослідниця О.Кононко вказує на оптимізацію роботи дошкільних закладів та сім'ї, де саме родину розглядає як соціального замовника і тому наполягає на вивченні сімейних потреб та думок, на піклуванні про гуманні та демократичні відносини педагогів з батьками, які передбачатимуть визнання особистості, його права на власну позицію, на використанні не ефективних форм роботи з сім'єю, а індивідуальних. Цим вона закликає вчених-дослідників проаналізувати систему роботи з сім'єю та зрозуміти необхідність оновлення змісту та пошуку нових форм роботи з сім'ями. На необхідність створення нової системи родинного виховання вказує і А. Залізник. Цим вона пропонує визначити нові підходи й окреслити нові шляхи розв'язання проблем взаємодії педагогів і батьків у вихованні дітей старшого дошкільного віку, сформувати у суб'єктів виховання нові педагогічні уміння, змінити ціннісні орієнтації як у вихователів, так і у батьків, добирати адекватні методи діагностики [5, с. 326].

У зв'язку з кардинальними змінами роботи дошкільного навчального закладу з молодією сім'єю вихователі мають прагнути забезпечувати координаційну взаємодію з родинами вихованців. Їхнє партнерство у досягненні позитивних результатів здійснюваного педагогічного процесу сприяє різнобічному та гармонійному розвитку дошкільнят.

На думку Л. Поздняк, Н. Ляшенко, ключовим завданням організації педагогічного процесу в дошкільних закладах нового типу є забезпечення взаємодії родини з педагогами. Вдаючись до самостійних форм взаємодії з молодими сім'ями педагоги мають надавати перевагу індивідуальній та груповій роботі з батьками, щоб підвищувати дієвість і результативність зв'язків із ними. Умовами ефективної роботи дошкільного закладу з батьками є: цілеспрямованість, системність; плановість; диференційований підхід з урахуванням багатоаспектності та специфіки кожної сім'ї; вікова диференціація змісту роботи; доброзичливість, відкритість [5].

Вибір форм і методів педагогічної взаємодії – це завжди спроба допомогти молодій сім'ї щодо виконання функції виховання дитини. Форми та методи роботи з батьками повинні бути спрямовані на підвищення педагогічної культури батьків, на зміцнення взаємодії дошкільного навчального закладу та родини, на посилення їхнього виховного потенціалу.

Ефективними методами роботи з батьками є такі: спостереження, бесіда, тестування, анкетування, індивідуальне консультування, групове обговорення проблем виховання та розвитку дитини, тренінг батьківського спілкування, організація спільної діяльності, ігри з дітьми, наочно-інформаційний, метод вирішення педагогічних задач, моделювання поведінки.

Таким чином, використання вище названих методів допоможе батькам зрозуміти те, що неможливо дати готові „рецепти” виховання, а існують лише загальні педагогічні рекомендації, якими слід керуватися у вихованні індивідуума. Самоспостереження допоможе батькам визначити ефективність використовуваних методів у вихованні, змінити тактику їх особистої поведінки.

Підтримуючи деяких сучасних вчених-дослідників зауважимо, що ті традиційні форми роботи з сім'єю про які говорять безліч науковців (відвідування сім'ї, консультації, бесіди, групові й загальні збори та ін.) потребують вдосконалення та оновлення, оскільки, виходячи з сьогоденної практики, мусимо зазначити, що вони не здатні забезпечити повноцінну взаємодію дошкільного навчального закладу та родини.

Висновки. Аналіз наукових досліджень доводить, що сім'я і дитячий садок мають свою специфіку, особливості впливу на дитину, свої виховні засоби. Вони не взаємовиключають один одного й не конкурують між собою, а взаємодоповнюють і коригують впливи один одного. Взаємодія сім'ї і дошкільного навчального закладу є об'єктивною необхідністю. Це реальність, яка повинна існувати хоча б через те, що педагогів і батьків об'єднує одна мета – виховання соціально адаптованої, всебічно розвиненої особистості. Висвітлена проблема не вичерпує всіх аспектів дослідження і потребує подальшого вивчення, удосконалення й пошук нових форм та методів взаємодії дошкільного навчального закладу з молодією сім'єю щодо виховання дітей.

ЛІТЕРАТУРА

1. Врочинська Л.І. Виховання гуманної поведінки дітей старшого дошкільного віку у процесі взаємодії дошкільного навчального закладу і сім'ї: дис... канд. пед. наук: 13.00.08 / Л.І. Врочинська. – Рівне, 2008. – 233 с.

2. Бутенко О.І. Взаємодія дошкільного навчального закладу та сім'ї як чинник виховання у дітей шанобливого ставлення до матері / О.І.Бутенко // Гендерні основи розвитку сім'ї: Збірка матеріалів науково-практичної конференції. – Черкаси, 2006. – 130с.
3. Котырло В.К. Детский сад и семья [Текст]: методические рекомендации / В.К.Котырло, С.А.Ладывир. – К.: Рад. шк., 1984. – 119 с.
4. Крулехт М.В. Детский сад и семья как партнеры педагогического взаимодействия. Сб. научн. труд. / Сост. Н.П.Митрошина и др. / СПб., 2001. – С. 23-27.
5. Лисенко Н.В. Педагогіка українського дошкільця: У 3-х частинах – Ч 2: Навч. посіб. / Н.В.Лисенко, Н.Р.Кирста. – К.: Видавничий Дім „Слово” 2010. – 360 с.
6. Лубенец Н. Общественные и семейные начала в дошкольном воспитании / Н.Лубенец // Дошкольное воспитание. – 1911. – №2. – С. 63-67.
7. Островская Л.Ф. Педагогические ситуации в семейном воспитании дошкольников /Л.Ф. Островская. – М., 1990. – 159 с.
8. Поніманська Т.І. Дошкільна педагогіка: [навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл.] / Т.І.Поніманська. – К.: „Академ-видав”, 2006. – 456с.
9. Русова С.Ф. Теорія і практика дошкільного виховання / С.Ф.Русова. – Львів-Краків-Париж: Просвіта, 1993. – С. 93.
10. Тлумачний словник сучасної української мови: Близько 50 000 сл. / Уклад. І.М.Забіяка. – К.: Арій, 2007. – 512 с.

АНОТАЦІЯ

Вахняк Н.В. Взаємодія дошкільних навчальних закладів з молододю сім'єю в педагогічній теорії та практиці. У статті розкривається сутність, форми та методи взаємозв'язку дошкільного навчального закладу з батьками в педагогічній теорії й практиці. Автор робить акцент на взаємозалежності суспільного та сімейного виховання, зазначає, що сім'я та дитячий садок, як соціальні інститути, виконуючи специфічні виховні функції, не можуть замінити один одного і мають взаємодіяти задля повноцінного розвитку дитини.

Ключові слова: сім'я, дошкільний навчальний заклад, взаємодія, співробітництво, сімейне виховання, суспільне виховання.

АННОТАЦИЯ

Вахняк Н.В. Взаимодействие дошкольных учебных заведений с молодой семьей в педагогической теории и практике. В статье раскрывается сущность, формы и методы взаимодействия дошкольного учебного заведения с родителями в педагогической теории и практики. Автор делает акцент на взаимодействие общественного и семейного воспитания, указывает на то, что семья и детский сад, как социальные институты, выполняя специфические воспитательные функции, не могут заменить друг друга и должны взаимодействовать для полноценного развития ребенка.

Ключевые слова: семья, дошкольное учебное заведение, взаимодействие, сотрудничество, семейное воспитание, общественное воспитание.

SUMMARY

Vakhnyak N.V. Interaction pre-school institutions with young family in pedagogical theory and practice. The article gives the essence, forms and methods of parents' relationships with pre-school institutions in pedagogical theory and practice. The author focuses on the interdependence of social and family education, states that family and kindergarten, as a social institution, fulfill specific educational functions, can not replace each other and have to interact for the full-grown child development.

Key words: family, preschool educational institution, interaction, collaboration, family education, social education.

УДК 794.78(477)

Іваненко В.В.

СУЧАСНІ НАПРЯМКИ І ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ НАСТІЛЬНОГО ТЕНІСУ

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку настільного тенісу характеризується більш швидким темпом гри, ніж був раніше, її активним агресивним характером. Тому дуже актуальним є вирішення питання підготовки спортсменів нового часу з високою кваліфікацією.

Формулювання цілей статті. Метою статті є вироблення нових принципів фізичної підготовки спортсменів у поєднанні з тактичним мисленням.

Виклад основного матеріалу дослідження. Проведення дослідження, бесіди з провідними тренерами і спортсменами, аналіз останніх чемпіонатів Європи, Світу дозволяють визначити наступні напрямки в розвитку тактики спортивної боротьби в настільному тенісі:

1. Надання процесу спортивної боротьби активного, динамічного характеру.
2. Зростання ролі стратегії і тактики, використання різноманітних тактичних варіантів у процесі спортивної боротьби.
3. Зростання значення раціональності техніки, її варіативності при економізації рухів.
4. Ускладнення набору техніко-тактичних дій, поява нових різновидів технічних прийомів.
5. Прискорення ігрового темпу, застосування технічних прийомів по висхідному м'ячу, зменшення часу розіграшу очка, збільшення складних і несподіваних ситуацій у грі.
6. Збільшення точності і стабільності техніко-тактичних прийомів, широке використання технічних прийомів з різними крученням м'яча, особливо верхнім, універсалізація гри, широке використання різних видів техніко-тактичних дій.
7. Зростання значення подач у розіграші очка.